เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

เราเชื่อเราเต็มหัวใจ

ระยะนี้น้ำมารวมที่ไหน ๆ เข้ามาลงทางเมืองอุดร พวกที่อยู่ใต้เมืองอุดรไปอย่างพวกบ้านกุดสระ บ้านสามพร้าว ทางนี้มันต่ำมันก็ไหลไปเรื่อย ๆ ไปท่วมทางโน้น เมื่อวานนี้เราไปก็ได้เห็นมาตั้งแต่อำเภอท่าอุเทน เขตจังหวัดนครพนม คือไปนี้เราไปจนกระทั่งถึงนครพนม น้ำท่วมน้ำมากทั้งนั้น แต่เวลานี้กำลังลดลงด้วยกัน ที่ไหน ๆ กำลังลดพอ ๆ กัน เห็นแต่รอยมันท่วม ๆ คราบของมันต่ำลง ๆ กำลังลดกันทั้งนั้น เมื่อวานไปนครพนม ร่วม ๓ ชั่วโมงนะ ขาดอยู่ ๔ นาทีจะถึง ๓ ชั่วโมงจากวัดนี้ไป ทางมันมีอะไร ๆ บ้างเพราะหน้าฝน รถวิ่งไม่ค่อยสะดวก เวลาไปขาด ๓ ชั่วโมงอยู่ ๔ นาที

ไปก็ไปแบบนั้นแหละ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี ดีไปคนละแบบ พวกนี้พวกเสื่อก็ดี หมอนก็ดีอะไรก็ดี ไอ้เรามันไปอันนี้ก็ดีอันนั้นก็ดีจะเอาไปทำทาน สุดท้ายรถเต็ม เสียเวลาตอนไปจอดที่นั่น ส่วนเราเองไม่ให้ใครเห็นนะ ไม่มีใครรู้ว่าเราอยู่ในรถ เราไม่ให้ใครเห็น ปิดม่านผ้าไว้เรียบร้อย มีแต่เป็นคนสั่งเท่านั้นเอง มองดูรถคันหลังด้วย สั่งด้วยแล้วมองดูรถ มันยังพอใส่ ก็ให้เอานั้นมาอีก ๆ อยู่อย่างนั้น นั่นละกว่าจะไปถึงโน้นเวลาก็นาน ขาไปเอาแน่ไม่ได้ แล้วแต่เหมาะสมที่ไหนจะจอดที่ไหนจะเอาอะไร ๆ เสียก่อนจนกระทั่งพอแล้วค่อยไป เมื่อวานนี้ยังอีก ๔ นาทีจะถึง ๓ ชั่วโมง แต่เวลาไปเราก็โทรไปบอกเขาแล้ว พอจวนถึงศรีสงครามก็โทรไปบอก เพราะตอนนั้นกำลังเที่ยงแล้ว จากนั้นไปก็ไม่ต่ำกว่า ๒๕ นาทีแหละถึงโรงพยาบาลท่าอุเทน โทรไปบอกเขาไว้ล่วงหน้า

พอไปถึงนั้นก็เที่ยงเกือบครึ่ง เขาก็รออยู่แล้ว เพราะเราโทรไปบอกเรียบร้อยแล้ว ไปถึงนั้นปั๊บลงจากรถก็เข้าตึกเลย ที่กำลังสร้าง เข้าดูตึกดูไปหมดทุกห้องทุกหับเสร็จแล้วก็มาพูดคุยกับประชาชนที่ตามไปเยี่ยมคนไข้ หมอและพยาบาล พอสมควร ให้คติบ้างเล็กน้อยแล้วก็มา ทีนี้ตั้งดูเวลา เราก็เคยตั้งดูแล้วดูนาฬิกา ธรรมดามักจะอยู่ใน ๒ ชั่วโมง ๔๐ นาที อยู่ในย่านนี้ เมื่อวานนี้ ๒ ชั่วโมง ๔๖ นาที ไม่จอดไหนเลย พุ่งจากโน้นปั๊บถึงนี้เลย ๔๖ นาที

ตามแถวทางที่ไปที่มานั้นมองดูนี้ โอ๋ย ขาวเปรี๊ยะหมด น้ำเต็มไปหมดเลยไม่ว่าที่ไหน ๆ ตั้งแต่ออกจากนี้ไปเรื่อยจนกระทั่งถึงท่าอุเทน น้ำเหมือนกันหมดเลย ไม่มีที่ต้องติตรงไหนว่าบกพร่อง มีแต่มันท่วม ๆ ทั้งนั้น ปีนี้ดีทางแถว ที่พอเหมาะก็คือว่าหนองบัวลำภู จังหวัดเลยก็มีขาดบ้างเล็กน้อย หนองบัวลำภูมานี้ตลอด หนองคายสกลนคร นครพนม นี้เสมอกันหมดน้ำ เพราะหลวงตาเที่ยวไกลนะ วันหนึ่ง ๆ อยู่ที่

ไหน ของเต็มรถแล้วก็ไป ๆ สงเคราะห์โรงพยาบาลต่าง ๆ อย่างนี้เป็นประจำนะ เพราะฉะนั้นจึงได้เห็นทุกแห่งทุกหน อยู่ในป่าในเขานี้ก็เหมือนกันทางจังหวัดเลย เข้าเขาไปดูทุกแห่งทุกหน เราไม่ได้อยู่นะ

การทำประโยชน์ให้โลก นี่ละธรรมกับกิเลสเวลามันได้สัดได้ส่วนกันแล้วก็เทียบกันได้เลย เรื่องกิเลสมันกดมันถ่วงที่จะดึงไปลงทางต่ำทรามทั้งหลาย กดลงไปดึงลงไปถ่วงลงไป เราเคลิ้มไปเราหลับไปกับมัน ๆ นี่เวลามันมีอยู่ภายในใจของสัตว์ ทุกอย่างที่เป็นเรื่องของกิเลสมันจะกดจะถ่วง มันจะดึงตลอดเวลา เหนียวแน่นมั่นคงมาก ทีนี้แยกเข้ามาฝ่ายธรรมแล้ว ธรรมเวลาติดเครื่องทีแรกนี่เครื่องก็จะพัง ติดเท่าไรมันก็ไม่ยอมติด อะไรมันก็ไม่ยอมติด กิเลสดับเครื่อง เข้าใจไหม ธรรมจะติดเครื่องก้าวเดินออกไปเพื่อบุญเพื่อกุศลเพื่อความสุขความเจริญ จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์

ครั้นติดเครื่องแล้วกิเลสมาดับเครื่อง ๆ ติดปั๊บดับปุ๊บ ๆ อยู่อย่างงั้น พอว่าจะไปความขี้เกียจมาแล้ว ดับเครื่องแล้ว พอว่าจะไปวัดไปวา ความขี้เกียจขี้คร้านมาแล้ว เปิดทางให้ความรื่นเริงบันเทิงของกิเลสโล่งไว้แล้วไปแล้ว ทางนี้เครื่องก็ดับ แล้วก็บึ่งไปทางกิเลสเสีย วันนี้ก็ดึงไปทางกิเลสเสีย เอ้า ติดเครื่องอีกจะไปอีก ไม่ได้ไปวัดไปวาถ้างั้นเข้าห้องไหว้พระสวดมนต์แทนกันได้ไหม โอ๋ย ไม่ได้ นี่เห็นไหมดับเครื่องอีกแล้ว อยู่ในห้องพระมันก็ไปดับเครื่องในห้องพระ **อรหำ สมฺมาสมฺพุทฺโธ** แอ ๆ มันก็ดับเครื่องอยู่ในนั้น เข้าใจไหมมันตามดับเครื่องหมด

นี่ละเราเปิดออกมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ เวลามันเห็นมันเห็นจริง ๆ จึงได้พูดอย่างอาจหาญชาญชัยทีเดียว พูดเรื่องธรรมนี้ สาธุ เราไม่ได้วัดรอยพระพุทธเจ้าธรรมอันเดียวกัน รู้เห็นอย่างเดียวกัน จะพูดอย่างอื่นไปได้ยังไงใช่ไหมล่ะ อันนี้ก็แบบเดียวกัน ตามภูมิของหนูของราชสีห์ของช้าง มันหากเห็น ตาหนูก็เห็นเต็มตาหนู ตาช้างเห็นเต็มตาช้าง แล้วจะตำหนิตาไหนว่าไม่เห็น อันนี้ทางของพระพุทธเจ้า ธรรมพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้แล้วทุกอย่าง ท่านทั้งหลายอย่าให้เคลื่อนคลาดนะถ้าไม่อยากจม พูดจริง ๆ **สฺวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม** สวดอยู่ทุกวัน ๆ พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว หรือตรัสไว้ดีแล้ว ดีหมดเลยนะ ชอบแล้วทั้งนั้นไม่มีบกพร่องเลย ตั้งแต่พื้น ๆ ลงไปจนกระทั่งถึงนิพพานไม่มีอะไรบกพร่อง จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว

ทีนี้กิเลสมันตามลบ ๆ เรื่องของกิเลสกลายเป็นเรื่องของชอบไปหมดเลย แต่ไม่ได้สวดนะกิเลส เพราะมันดับเครื่อง คือเราสวดเราติดเครื่อง กิเลสดับเงียบ ๆ นี่ละกิเลสมันดับเครื่องพวกเราแบบเงียบ ๆ นะ จะทำอะไรกิเลสมันดึงออก ๆ เราไม่รู้นะ เวลาไม่รู้ไม่รู้จริง ๆ นี้พูดถอดออกมาจากหัวใจมาให้ท่านทั้งหลายฟัง ฟังซิดูกิริยาท่า

ทางที่พูดนี้พูดหลอกท่านทั้งหลายเหรอ เราปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย ถึงขั้นจะสลบไสลก็มี แต่ไม่เคยสลบก็บอกแล้ว ไม่สลบก็ตามถึงขั้นควรตาย เอาตาย นู่นน่ะฟังซิ มันโดดใส่ทางตายเลย เมื่อถึงวาระที่จะตายแล้วไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องสลบ ตายเลย เวลาฟัดกับกิเลสมันเอาขนาดนั้น

เพราะฉะนั้นการพูดถึงเรื่องความพากความเพียร จึงพูดให้ใครฟังใครไม่อยากเชื่อยังบอกแล้ว ก็เขาไม่ได้ทำ เราทำจนขนาดนั้น มองดูเจ้าของย้อนหลังนี่ โอ๋ย ขยะ ๆ นะเรื่องความเพียร แทนที่จะเสียอกเสียใจว่าทำความเพียรตอนนั้นเราอ่อนเราแอ ความพากเพียรของเราไม่ดี ท้อแท้อ่อนแอเหลวไหล มองคืนไปมันไม่เห็น เห็นตั้งแต่ขยะ ๆ คือมันเอาแบบเป็นแบบตายกันตลอดเวลา นี่ละที่ว่าความเพียรอย่างนี้ เราพูดในแง่ใดนี้ใครไม่อยากเชื่อ ก็เขาไม่ได้ทำเขาจะเชื่อได้ยังไง ก็เมื่อเราเป็นผู้ทำเองแล้วจะไปเชื่อคนหูหนวกตาบอดนอนอยู่บนหมอนไม่ยอมตื่นนั้นได้ยังไง คนหนึ่งดิ้นตายหาทางออก คนหนึ่งดิ้นลงเพื่อจม แล้วไปเชื่อคนจมได้ยังไง เชื่อคนจมมันก็จมไปกับเขาละซี

นี่ละเวลาทำความเพียรก็ทำอย่างนั้น ไม่ว่าแง่ใดมุมใดมีลักษณะแปลกต่างหมู่เพื่อนไปทั้งนั้น พูดตรง ๆ อย่างนี้นะ อย่างมาอยู่กับหมู่กับเพื่อนก็เหมือนกัน นี่เหมือนซุงทั้งท่อนนะพูดจริง ๆ อย่างนี้นะ พระเราเราไม่ได้ตำหนิ หากเป็นธรรมชาติของจิตที่กิเลสมันครอบ ๆ อยู่ ความเฉลียวฉลาดแยบ ๆ คาย ๆ บ้างพอที่จะออกหาทางนี้ มันกลับถูกกิเลสปิดไว้ ๆ มันเปิดเสื่อเปิดหมอน เปิดความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอไว้โล่งไปหมด ในวัดนี้จึงโล่งไปด้วยความขี้เกียจขี้คร้านความท้อแท้อ่อนแอ ความเหลวไหล ความเซ่อซ่าของพระเต็มไปหมด

พูดจริง ๆ เราไม่ได้ยกตัว เวลามันรู้มันรู้จริง ๆ แต่ธรรมะนี้ไม่ได้เหมือนโลกนะ ไม่อัดไม่อั้นไม่ตีบไม่ตันไม่ผลักไม่ดัน รู้เหมือนไม่รู้ เห็นแล้วก็เฉยไปอย่างนั้น ไม่มีอะไรเหมือนกิเลส กิเลสมันชอบยอ ถ้าลงมีคนมายอแล้ว คนนี้นอนหลับครอก ๆ อยู่นี้ พอเขามายอ เหอ มากี่คน ขึ้นเลยนะ อยากเป็นบ้ากับคำยอของเขา เป็นอย่างนั้นละ นอนหลับอยู่ก็รีบตื่น ถ้าว่าถึงเวลาที่เขามาชวนไปวัดแล้ว นัดเขาแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ เขาชวนไปวัด โอ๊ย มันยังง่วงอยู่ ดูซิน่ะมันไม่อยากไป นัดกันแล้วก็ยังไม่ไป เห็นไหมกิเลสดับเครื่อง นี่ละกิเลสดับเครื่องเป็นอย่างนี้ดูเอาซิ

พูดถึงเรื่องความเพียรทั้งหลายที่เป็นผลขึ้นมานี้ เป็นขึ้นมาด้วยวิธีการเหล่านี้ นี่ธรรมพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบไหม เมื่อเหตุเบาผลก็เบา เหตุหนักผลก็หนัก เมื่อทำตามสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วจะพุ่งเลยนะ เหตุเบาก็เบา เหตุหนักก็หนัก เหมือนอย่างทางนี้ตรงแน่วไปสู่จุดที่หมาย คนนี้เดินช้าก็ไปช้าแต่ก็ไปถึงจุดที่หมาย ผู้ที่เดินเร็วก็ถึงเร็ว ไปถึงจุดหมายเหมือนกัน สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ผู้ปฏิบัติตาม

กำลังของตนมากน้อยเพียงไรมันก็ไปตามนั้น ไม่ผิดถ้าไปตามนั้น แต่ผู้ที่เร่งที่รัดมันก็พุ่งๆ เข้าใจเหรอ นี่ละการถึงช้าถึงเร็วต่างกันเป็นอย่างนี้ ตรัสไว้ชอบแล้วตามทางเดินที่ถูกต้องเหมือนกัน มันก็มีถึงช้าถึงเร็วต่างกัน เพราะกำลังของผู้เดินทางไม่เหมือนกัน

ที่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราจวนจะตายแล้วเราบอกแล้วนะ พูดอย่างอาจหาญทุกอย่างเราไม่มีสะทกสะท้าน สามแดนโลกธาตุนี้เราไม่มีอะไรที่จะมาเกี่ยวข้องกับจิตใจให้เกิดความขยะแขยง อันนั้นสูงอันนี้ต่ำไม่มี ธรรมเหนือโลกไปหมดแล้ว มองดูที่ไหนโล่งไปหมดแล้ว จะให้ไปติดกับอะไรข้องกับอะไร นี่ละที่เอามาพูด เวลามันมืดมันก็มืดก็บอกแล้วนี่นะ ก็ตัวเองเป็นผู้มืด มืดขนาดไหนมันก็รู้อยู่ มืดจนกระทั่งนั่งร้องไห้อยู่บนภูเขามันก็เห็นชัดเจน สู้มันไม่ได้ ๆ ยังไม่ได้ยกครูเลยมันเตะหงายลง ๆ หงายไม่ใช่หงายธรรมดา หงายหมา หงายไม่มีท่ามีทางสู้กิเลสไม่ได้ ก็เคยเป็นแล้ว ฟิตกันไม่หยุดไม่ถอย

กลับมาอีกซัดอีก ๆ หลายครั้งหลายหน เขาก็เอียงเราก็เอียง แต่ก่อนไม่มีเอียงมีแต่ล้มทั้งหงายเรา เขาเตะทีไรนะ ครั้นต่อไปซัดกันหลายครั้งหลายหนเขาก็เอียง คือเซถูกหมัดเราบ้างเขาก็เซ ไอ้เรามันเลยเซไปแล้ว ลงหงายหมา ๆ พอเห็นเขาเซก็ได้ใจ หือหมัดกูก็พอสมควรอยู่นะ มันเซได้นี่ถูกหมัดกูแล้ว สั่งสมหมัดนี้ไว้ วิธีอุบายต่อสู้กับกิเลส มันเอนไปนี้เพราะอะไร จับเอาละนะ จับอันนี้แน่นแล้วหนุนอีก ๆ กิเลสเซ กิเลสล้ม หือ กิเลสก็ล้มเหมือนกันเหรอ เอาละนะที่นี่ พอเห็นกิเลสล้มก็ยิ่งขะมักเขม้นสั่งสมความพากเพียรอุบายวิธีการต่าง ๆ ที่จะฟาดให้มันล้ม สุดท้ายมันก็ล้มให้ดู พอล้มให้ดูทีนี้ก็ซัดอีก ๆ กิเลสก็ล้มเราก็ล้ม มันเป็นย่าน ๆ ไปนะเข้าใจไหม

ทีแรกมีแต่เราล้ม ครั้นต่อมากิเลสเอียงบ้าง ต่อมากิเลสก็ล้มให้เห็น พอกิเลสต่อยเราก็ล้ม เราต่อยกิเลส ๆ ก็ล้ม สองข้างกิเลสกับธรรมฟัดกันบนหัวใจนะ ครั้นต่อไป ๆ กำลังวังชาของธรรมหนักเข้า ๆ กิเลสหงายมากเข้า ๆ ทีนี้ยิ่งขยับใหญ่ ฟาดนี่ครั้นต่อไปมีแต่กิเลสหงาย สุดท้ายเข้าไปจริง ๆ แล้วมีแต่กิเลสหงายโดยถ่ายเดียว เอาเข้าอีกว่า พอแย็บออกมาขาดสะบั้น ๆ เห็นไหมกำลังของธรรม ติดเครื่องไม่หยุด กิเลสมาดับเครื่องตีปากกิเลสแล้วติดเครื่อง ๆ สุดท้ายกิเลสปากแตกเราก็ติดเครื่องได้

ฟังให้ดีนะพี่น้องทั้งหลาย พอเราติดเครื่องได้แล้วทีนี้ออก นี่ถึงขั้นกิเลสล้มระนาวล้มไม่เป็นท่า มันฉลาดขนาดไหนแต่ก่อน ทำไมมันจึงล้มไม่เป็นท่า เพราะธรรมเหนือกว่า ไม่มีอะไรเหนือธรรมนะ ท่านจึงเรียกว่าโลกุตรธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก ๆ พอมีกำลังของธรรมขึ้นมาเมื่อไรมันก็เหนือกันเป็นลำดับลำดาของมัน ที่ไหนกิเลสเหนือธรรมก็ให้ยกไว้ก่อน ธรรมก็ก้าวขึ้นสู่ความเหนือกิเลสเรื่อย ๆ ครั้นต่อไป ๆ จนกระทั่งกิเลสแย็บพับขาดสะบั้น ๆ นี่ขั้นปัญญาที่เกรียงไกรที่สุด เขียนใบนิพพานไว้เลย

เทียว อยู่ชั่วเอื้อม ๆ นั่นละผู้ปฏิบัติความพากเพียร อย่าง**พระโสณะ**ท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราก็เห็นในตำรา ก็ฟังไปธรรมดา ๆ เพราะเวลานั้นกำลังเรียน ท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกก็เห็น แล้วก็ยกเป็นเอตทัคคะขึ้นมาว่า ท่านเลิศในทางความเพียร เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ก็ฟังไม่ถึงใจ

เวลาปฏิบัติเข้าไป ๆ ถึงธรรมขั้นนี้ เราฝ่าเท้าไม่แตกนะ แต่ตอบได้ว่าฝ่าเท้าจะแตก มันฟัดกัน เดินจงกรมนี้ตั้งแต่ฉันจังหันเสร็จแล้วจนกระทั่งถึงเวลาปัดกวาดนานหรือไม่นาน วันนี้ก็เดิน วันนั้นก็เดิน คืนนี้ก็เดินคืนนั้นก็เดิน เดินมาเป็นประจำ มันจะเอาฝ่าเท้าเหนือภูเขามาจากไหน หนายิ่งกว่าภูเขามาจากไหนฝ่าเท้าคนมันก็แตกได้ คือมันทะลุเข้าไปเลยมันบางเข้าไป ๆ มันไม่ได้แตกอย่างนี้นะ มันบางเข้า ๆ ฝ่าเท้าเรานี้บาง เดินทุกวัน ๆ ทุกเวลา ที่มันฝ่าเท้าหนา ๆ มันก็ค่อยบางเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงเวลามานั่งปั๊บลงนี้มันออกร้อนฝ่าเท้าเหมือนถูกน้ำร้อนลวกนี่นะอันหนึ่ง มันแปลบ ๆ ๆ เอ๊ ฝ่าเท้านี้มันแตกเหรอ จับเอาฝ่าเท้ามาดู มันก็ไม่แตก ไม่แตกก็ลองเอามือลูบคลำ โถเสียว ๆ ๆ ทั้งเจ็บ โอ๋ นี่ถ้านานไปมันจะแตก นี่ฟังซิ

ถึงเวลาที่ว่าฝ่าเท้าแตก คือความเพียรของท่านไม่มีวันมีคืน หมุนติ้ว ๆ ตลอด ไม่ได้สนใจกับฝ่าเท้าฝ่าตีนอะไรละนะ มีแต่จะเอากิเลสให้พัง ๆ เท่านั้นแหละ นี่ละท่านถึงฝ่าเท้าแตก นี่เป็นพยานได้ เราไม่ได้วัดรอยท่านมันเป็นในหัวใจเรา เป็นในตัวของเราเอง ถึงขนาดได้มาดูฝ่าเท้าตัวเอง พอออกจากทางจงกรมมาแล้ว มันออกร้อนเหลือกำลัง มันเป็นยังไงฝ่าเท้ามันแตกเหรอ มาดูมันก็ไม่แตก ไม่แตกก็เอามือลูบคลำดู อู๊ย.เสียว ทั้งเสียวทั้งเจ็บ นี่ถ้านานกว่านี้จะแตกนะ จวนแล้วจวนจะแตก

จึงว่าเราไม่เคยฝ่าเท้าแตก แต่จวนจะแตกว่างั้นเถอะ ถ้าหากว่านานกว่านี้แตกแน่ ๆ เพราะมันไม่ถอยในความเพียร การก้าวการเดินจงกรม ไม่ว่ากลางคืนกลางวันเดินทุกเวลาแล้วมันจะไม่แตกได้ยังไง ทีนี้ก็มาขั้นที่ว่ากิเลสถึงเวลากันจริง ๆ แล้วแย็บออกมาเท่านั้นมันขาดแล้วนะ ทางนี้มันเร็ว ทางธรรมะเร็ว ไม่ทราบว่าต่อสู้กันหรือไม่ต่อสู้ มวยแชมเปี้ยนที่ว่ารวดเร็วขี้ปะติ๋วว่างั้นเลย เรื่องกิเลสกับธรรมฟัดกันบนหัวใจนี้เรียกว่าแชมเปี้ยนวัฏจักร ๆ ฟาดอันนี้ขาดสะบั้น ๆ จนถึงวาระสุดท้ายแล้วก็ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว นั้นละทีนี่ฝ่าเท้าก็หยุดแหละไม่แตก เดินจงกรมแบบนั้นหยุดทันที ที่ฝ่าเท้าจะแตก ถ้าหากว่านานกว่านั้นกิเลสถึงพังแล้วฝ่าเท้าแตก กิเลสยังไม่แตกฝ่าเท้าจะแตกก่อน นี้กิเลสมันแตกเสียก่อนฝ่าเท้าเลยไม่แตก ก็ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเป็นคติตัวอย่าง

เพราะเราปฏิบัติมานี้เราปฏิบัติไม่ได้เพื่อโกหกเรา เชื่อต่อมรรคผลนิพพานอย่างถึงหัวใจ ๆ ความเพียรถึงใจ ๆ จะโกหกได้ยังไง ๆ พิจารณาซิ ปฏิบัติแบบถึงใจ ๆ มา

เวลามันรู้อย่างถึงใจตามผลที่เราปฏิบัติ ถึงขั้นควรสลบไสล ถึงขั้นตายก็ตาย เอ้า ตายมันก็รับกันเรียบร้อยแล้ว พอถึงขั้นนั้นแล้วมันก็จ้าขึ้นมา นี่ฝ่าเท้าไม่แตก ตั้งแต่นั้นมาความเพียรประเภทนั้นหยุดเลยนะ เหมือนคนไม่มีสติปัญญา ไปไหนเซ่อ ๆ ซ่า ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ที่เวลามันหมุนติ้วทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งได้รำพึงถึงเจ้าของ โอ๊ย ความเพียรของเราทำไมถึงขนาดนี้ไม่มีหลับมีนอน แต่ก่อนเราคาดคิดไว้ว่า เวลาเราทำความเพียรทีแรกมันล้มลุกคลุกคลาน ลำบากลำบนมากที่สุด เราก็พูดปลอบใจตัวเอง เวลานี้กำลังฝึกหัดใหม่ก็ต้องล้มลุกคลุกคลาน เป็นทุกข์เป็นธรรมดาแหละ แต่ต่อไปเมื่อมีทุนมีรอนแล้วมันจะค่อยก้าวไปแหละ แล้วความสะดวกจะค่อยสะดวกไปเรื่อย ๆ สบายไปเรื่อย ๆ จนถึงนิพพาน ความหมายว่างั้น เราคาดไว้อย่างนั้นจริง ๆ นะ

แต่ครั้นแล้วมันเป็นยังไง เวลาล้มลุกคลุกคลานมันก็เป็นทุกข์แบบหนึ่ง ทีนี้เวลาจิตใจมีสติสตังมีปัญญาทุกอย่างรอบตัว ๆ เข้าไปแล้ว มันยิ่งเร่งความเพียรใหญ่ ที่เราคาดไว้ล้มลุกคลุกคลานนั้นมันเป็นทุกข์มาก มาขั้นจิตมีอรรถมีธรรมเต็มตัวโดยลำดับแล้วจะเบา ๆ มันเบายังไงไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน นี่เห็นไหม ว่าให้เจ้าของนะ ค้านเจ้าของได้อย่างจัง ๆ จิตเวลามีกำลังธรรมมากเท่าไร กิเลสมีน้อยเท่าไรมันยิ่งฟัดกันไม่มีวันมีคืน นอนกลางคืนไม่หลับ ฟังซิท่านทั้งหลาย นอนไม่หลับจริง ๆ กลางคืน นอนมันก็ภาวนา มันฟัดกันอยู่บนนี่ มันไม่ถอยนะ นั่งก็ฟัดอยู่ นอนก็ฟัดอยู่

แม้ที่สุดฉันจังหันอยู่นี้มันไม่ได้สนใจกับอาหารการกินนะ มันหมุนกันอยู่ภายในนี้เรียกว่าอัตโนมัติ ถึงธรรมทำงานแล้วแก้กิเลสตลอดเวลา เหมือนกับกิเลสผูกมัดเราสัตว์โลกทั้งหลายถูกกิเลสมัดตลอดเวลานะ เป็นอัตโนมัติของมัน ไม่ว่าจะ**ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิตสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร** กิเลสเกิดแล้ว ๆ ๆ อยู่โดยลำพังก็กิเลสเกิดด้วยความคิดความปรุง นี่เวลาธรรมมีกำลังแล้วดับสิ่งเหล่านี้ลงไป มีแต่ธรรมพุ่ง ๆ นั่น มันแทนกัน แล้วสุดท้ายธรรมก็เป็นอัตโนมัติ แก้กิเลสโดยอัตโนมัติ ไม่มีเวล่ำเวลา นอนไม่หลับ เอ้า กลางวันมาอีกเดินอีก กลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันมันยังหมุนอีก อ้าว มันจะตายแล้วนี่ มันจะตายมันก็ว่าขณะนั้น แต่อย่างนั้นมันไม่ถอย มันต่อยไปเรื่อย ๆ นี่ฟังซิ

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า**สวากขาตธรรม** ตรัสไว้ชอบ ชอบสมบูรณ์แบบมาตลอดเวลาเสมอต้นเสมอปลาย **อย่าให้กิเลสมาหลอกเรานะว่ามรรคผลนิพพานไม่มี มันยังจะหลอกให้จมไปอีกนะ นรกมีหรือไม่มี** ความทุกข์ท่านทั้งหลายมีหรือไม่มี เรื่องความทุกข์มันเกิดจากความผิดความพลาดความเผอเรอของเรา แต่เพราะความฉลาดของกิเลสนั้นแหละ มันเหยียบหัวเราให้ได้รับความทุกข์ทรมาน มีหรือไม่มีทุกข์เวลานี้ เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าไหมว่าทุกข์มีเพราะกิเลสสร้างขึ้นมา ธรรมมีก็มีขึ้นสร้างเรื่องความ

ทุกข์ความทรมาน ก็ความทุกข์เพราะต่อสู้กับกิเลสเพื่อจะเอาความสุขต่างหากนี่นะ กิเลสไม่มีจุดหมายปลายทางนะ พาทุกข์ไปเรื่อย

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรมที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายสอนมาอย่างนี้ ถึงขั้นฝ่าเท้าจะแตก กิเลสแตกเสียก่อนก็พังหมด ทีนี้ความเพียรประเภทนั้นไม่มี อยู่สบาย ๆ ทีนี้หมด ไม่มีอะไรมายุ่ง **ตั้งแต่ขณะที่กิเลสพังลงไปจากใจจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลา ๕๔ ปี เราไม่เคยเห็นกิเลสตัวใดมากวนใจเราเลย** ที่ว่ากวนใจก็คือกวนให้เกิดทุกข์นั่นแหละ ก็ไม่เคยมี เมื่อไม่เคยมีแล้ว ทุกข์ก็ไม่เคยมีตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งป่านนี้ภายในหัวใจนะ เรื่องธาตุขันธ์เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนมีเป็นธรรมดา แต่มันอยู่นอก ๆ นะ มันเป็นคนละฝั่งแล้ว บังคับให้เชื่อมโยงถึงกันก็ไม่มี เป็นไปไม่ได้เป็นอฐานะเรียบร้อยแล้ว ก็ประคับประคองกันไป รักษากันไป บำรุงกันไปอย่างนี้ รับผิดชอบกันไป

พาอยู่ พากิน พาหลับ พานอน พาขับพาถ่าย ไปตามเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ล้วน ๆ กิริยาอาการที่คิดไปไหน ๆ มีแต่เรื่องกิริยาของขันธ์เกิดแล้วดับ ๆ ไม่มีใครเป็นเจ้าของ คืออวิชชา มันก็เกิดดับของมัน มันไม่มีเจ้าของ ธรรมเป็นเจ้าของท่านไม่ยึด นั่น นี่ละมีเท่านั้นละ ขันธ์ทำงานอยู่ตลอดวันตายนะ เรื่องขันธ์ต้องทำงานตลอดวันตาย แต่ไม่มีใครมาเป็นเจ้าของจึงเรียกว่าขันธ์ล้วน ๆ นี่มันเต็มอยู่ในหัวใจพูดไม่ได้ยังไง ก็มันเต็มอยู่ในหัวใจ เวลากิเลสเต็มหัวใจ พูดไม่พูดมันก็รู้อยู่ทุกคน เข้าใจเหรอ

นี่ละเรื่องธรรมที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราพูดถึงเรื่องอะไรมาถึงนี่ เลยลืมไปเลยนะ เรื่อยมา ๆ จนกระทั่งถึงธรรมอัตโนมัติฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไป ทีนี้ธรรมอันนั้นมันจ้าขึ้นมา **เมื่อจ้าขึ้นมาแล้วไม่วัดรอยพระพุทธเจ้าว่างั้นเลย ธรรมอันเดียวกัน รู้เห็นอย่างเดียวกัน รู้ก็รู้แบบเดียวกันจะเถียงกันได้ยังไง สนฺทิฏฐิโก** ประกาศป้างขึ้นมาแล้วว่า ผู้ปฏิบัตินั้นแลจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองในธรรมทุกขั้น ก็เราปฏิบัติควรแก่ธรรมขั้นไหนที่จะรู้จะเห็น มันก็รู้เห็นขึ้นมา ๆ จนกระทั่งถึงรู้สุดขีดแห่ง**สนฺทิฏฐิโก** แล้วก็ไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า

นี่ละพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้สมบูรณ์แบบทุกอย่างนะลูกหลาน อย่าพากันให้กิเลสหลอกลวง เวลานี้กิเลสกำลังปิดหูปิดตาสัตว์โลกลากลงในนรกหมกไหม้ทุกสิ่งทุกอย่าง เห็นกองขี้วัวขี้ควายเป็นของดิบของดี เห็นแดนสวรรค์นิพพานเป็นของต่ำช้าเลวทรามไปแล้วนะ เวลานี้กิเลสกำลังเรืองอำนาจ อะไร ๆ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสเปิดโล่ง ๆ ไปแล้วนะเวลานี้ ถ้าอะไรจะเป็นเรื่องศีลเรื่องธรรมมันจะขากุดขาด้วนไปแล้วนะ มันไม่อยากก้าวอยากเดิน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่อยากไปถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องของกิเลสอยากได้สัก ๑๐ ขา ตาอยากได้สัก ๑๐ ตา มันไม่พอดูมันไม่พอวิ่ง ถ้ามันยังไม่พอหรือบางรายมันอาจจะไปหายืมขาบุ้งกือก็ได้

สูเห็นไหมขาบุ้งกือเด็กเหล่านี้น่ะ มันเต็มท้องมัน มีแต่ขาบุ้งกือ สูยังอยากได้มากกว่าขาบุ้งกืออีก อยากวิ่งตามกิเลสสะดวกสบาย มันเป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้กิเลสหลอกคน ขนาดขาบุ้งกือยังไม่พอใช้เข้าใจเหรอ กิเลสล้มระนาวไปหมด อยู่แถวประเทศไทยไม่ได้ พวกขี้เกียจขี้คร้านไปยืมขาบุ้งกือ วิ่งตามกิเลสไปเอามาหมดนั่นแหละ เข้าใจแล้วเหรอ หลวงตาบัวก็ไม่ได้ดูขาตัวเอง หรือมันเอาไปกินแล้วก็ไม่รู้นะ ยังเหลืออยู่ ๒ ขา เอาละ ๒ ขาก็พอใช้ละ

จำเอานะลูกหลาน ธรรมเป็นธรรมมาทุกอย่าง อย่าพากันดีดกันดิ้นเป็นบ้ากับโลกกับสงสาร มันเป็นบ้ากันหมดมีแต่โลกตาบอดนะ เอาธรรมจับนี้มันจ้ากันไปหมดแล้ว มันมีแต่โลกตาบอดทั้งนั้น ไม่ใช่โลกตาดีหูดี มันผิดกันขนาดนั้น ก็คิดดูซิอย่างที่หลวงตาพูดว่า มันไปอัศจรรย์อั้นตู้กันอยู่ในกองขี้ควายนั่น เวลานั้นมันเห็นว่ามันเป็นกองขี้ควายเมื่อไร ถ้าเห็นว่าเป็นกองขี้ควายจะไปอัศจรรย์อะไร นั่นละเรื่องของมันมันกล่อมได้ขนาดนั้นนะ แต่เวลาธรรมเหนือนั้น ผึงขึ้นมาเท่านั้นนะ อันที่สว่างไสวที่อัศจรรย์นี้กลายเป็นกองขี้ควาย

อันนั้นเหนือขนาดไหน มันถึงมาตำหนิอันนี้ว่าเป็นกองขี้ควายได้ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้แหละ เวลาไม่เห็นมันก็เห็นว่ากองขี้ควายเป็นของดิบของดี ทุกสิ่งอย่างทุกอย่างเต็มเนื้อเต็มตัวมีแต่ของดิบของดีทั้ง ๆ ที่เป็นกองขี้ควายเข้าใจไหม มันเต็มตัวแล้วกองขี้ควายทุกคน ๆ แต่มันก็เป็นของดี ๆ ด้วยกันหมด แน่ะ ธรรมมันยังไม่มี เมื่อธรรมมีมากน้อยแล้วกองขี้ควายจะจางไป ๆ ฟาดจ้าแล้วกองขี้ควายเต็มตัวเลย ดูไม่ได้ขยะแขยง นั่นฟังซิ จำให้ดีทุกคนลูกหลาน

พูดถึงเรื่องการสั่งสอนโลก เราไม่ได้สั่งสอนด้วยความอัดอั้นตันใจพูดจริง ๆ ใครไม่เชื่อก็ตาม เราเชื่อเราเต็มหัวใจ เราเชื่อธรรม ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่เชื่อถือได้ ตายใจได้ทุกอย่าง เต็มหัวใจมันก็พูดออกมาได้เต็มหัวใจ นี่การพูดการจาเทศนาว่าการ เราพูดไปตามขั้นตามภูมิของผู้มาศึกษาต่างหากนะ ถ้าหากว่าภูมิที่สูงกว่านี้ขึ้นไปมันจะออกของมันเอง ๆ ยิ่งเอานิพพานมาจ้าไว้ข้างหน้านี้ ผึงไสเข้านิพพานเลยนอนตายอยู่ในโคตรพ่อโคตรแม่ของสูนอนมานานเท่าไร นิพพานเปิดนี้สูไม่เห็น ทั้งไสก้นมันเข้าไป ทั้งเรียกโคตรแซ่มันเข้านิพพาน สูจมมากี่กัปกี่กัลป์แล้วทั้งโคตรทั้งแซ่สู กูไล่เข้าสูยังไม่อยากไปเหรอ อยากว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม พวกโคตรแซ่ไล่มันไม่ไปก็เพราะลูกมันไม่ไป ลูกมันขี้เกียจ เพราะโคตรแซ่ขี้เกียจ ต้องจับไสเข้าไป

เทศน์เลยไม่ทราบว่าถึงไหนต่อถึงไหน ฟาดมาตั้งแต่ขาบุ้งกือ แล้วก็ไล่โคตรไล่แซ่นี้เข้านิพพาน มายุติกันตรงนี้นะ ไล่โคตรแซ่เข้านิพพาน เอาแค่นี้ละลูกหลาน จำเอานะ ให้ปฏิบัติแล้วไปบอกปู่ย่าตายายของเราที่ตายไปป่าช้าไหน ไปตามมาหลานจะพาไป

นิพพาน เข้าใจไหม แต่เราแฉลบฟาดไปขึ้นหมอน ว่าจะพาปู่ย่าตายายไปนิพพาน พอจับแขนปู่ย่าตายายจูงไป แล้วเข้าโรงสุรายาเมา ระบำรำโป้ พวกบ้าไม่ถอยไม่ได้นะ เข้าใจไหม เอาละพอ ให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com